

Arrest

nr. 111 939 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referentienummer .X

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat W. PEETERS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala. U zou een Ahmadiyya zijn. In 2008 zou u op een begrafenis een man genaamd Ansar hebben leren kennen. Eerst zou hij vriendelijk tegen u geweest zijn. Hij zou u enkele vragen over uw godsdienst gesteld hebben. In augustus 2008 zou deze zelfde man een klacht wegens prediking tegen u neergelegd hebben. De politie zou u zijn komen zoeken. U zou naar Islamabad gegaan zijn, waar u bij een tante verbleef. U zou hier een jaar verbleven hebben. Op een dag zou u naar een restaurant gegaan zijn toen u een vriend van Ansar herkende. Hierna zou u naar Rabwah naar uw grootvader gegaan zijn. Hier zou Ansar samen met twee andere mannen u gezocht hebben. U was niet thuis. Hierna zou uw oom uw reis naar het

buitenland geregeld hebben. In juli 2010 zou u een vlucht van Lahore, over Abu Dhabi naar Brussel genomen hebben. Op 22 juli 2010 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de aanklacht tegen u en een kopie van een krantenartikel.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Zo werd vooreerst vastgesteld dat uw kennis over uw religie dusdanig beperkt was (iets dat u zelf beaamde, zie CGVS gehoorverslag p. 5-6), dat het weinig aannemelijk is dat u wegens prediking van uw geloof vervolgd zou worden in Pakistan. Zo kon u over het leven van de stichter van uw geloof Hazrat Mirza Ghulam Ahmed weinig meer zeggen dan dat hij in 1835 geboren is en een zoon genaamd Bashir Uddin had, meer kon u niet zeggen. U kende geen enkele titel van één van zijn vele boeken. U wist niet wanneer Ghulam Ahmed zijn opdracht van God kreeg tot het stichten van het Ahmadiyyat en u wist niet zeker hoe hij deze boodschap ontving. U gevraagd achter de concrete juridische problemen die Ahmadies kunnen hebben, met alle beperkingen die dit inhouden, kon enkel verwijzen naar het artikel 298c, waaronder u ook aangeklaagd zou zijn. Over andere dagdagelijkse of wettelijke beperkingen bleef u veel vager, hoewel uit toegevoegde informatie blijkt dat er velen bestaan. U gevraagd naar bekende Ahmadies kende enkel de khaliefa's en de Belgische amir, wiens naam u dan weer niet kende. U gaf dan ook toe niet actief te zijn voor uw gemeenschap, noch in Pakistan, noch in België (gehoorverslag CGVS p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u weinig of niet bezig was met uw geloof wat uw bewering wegens prediking aangeklaagd te worden weinig aannemelijk maakt. Wat betreft deze aanklacht tegen u werd vastgesteld dat uw kennis en interesse hiervoor dusdanig beperkt waren dat er geen geloof meer in uw vrees voor vervolging kan gehecht worden. Vooreerst verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de naam van de aanklager Ansar Ahmad is, terwijl u voor het CGVS duidelijk aanhaalde dat zijn naam Ansar was, zoon van Murad (gehoorverslag CGVS p. 7). Na confrontatie beweerde u dit nooit voor de DVZ gezegd te hebben, wat onvoldoende is. Ten tweede werd vastgesteld dat verschillende data op uw juridische documenten duidelijk aangepast werden. Zo werd o.a. op de tweede bladzijde een "8" naar een "9" aangepast. U had hier geen verklaring voor. Deze vaststelling breekt reeds het geloof in de authenticiteit van deze documenten af. Voorts hield u vol dat het hier om een "FIR" (First Information Rapport) zou gaan, maar uit toegevoegde informatie blijkt duidelijk dat het hier geen "FIR" betreft. Dat u dit al niet zou weten, breekt de geloofwaardigheid van uw vrees verder af. Dat men u dit zo gezegd zou hebben, voldoet niet als verklaring en wijst verder op een duidelijk desinteresse. Deze klacht werd immers vijf jaar geleden neergelegd en op die lange tijd wist u zelfs niet om welk soort klacht het hier zou gaan. Het gaat hier overigens om een zgn. "direct complaint". Ook kon u niet duiden hoe uw vader aan deze documenten geraakte (gehoorverslag CGVS p. 5). Voorts had u geen enkele kennis over wat er verder met deze klacht gebeurde. Uw vader zou "iets" gedaan hebben, maar u weet niet wat. U ging er van uit dat er wel "iets" gebeurd zou zijn met deze aanklacht, maar dit kon u verder niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS p. 8). U wist niet welke documenten er nog in uw procedure uitgevaardigd zouden zijn. U verklaarde een advocaat te hebben, maar u kende zijn naam niet. Hoewel u verklaarde dat de politie u binnen enkele dagen nadat deze klacht tegen u werd neergelegd thuis al kwam zoeken, zou u hierna nog een jaar veilig in Islamabad hebben verbleven bij familie, zonder dat de autoriteiten u er ooit kwamen lastig vallen. Wat meer is, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u gewoon aan het dagdagelijkse publieke leven deelnam; zo zou u op restaurant gegaan zijn met uw neef (gehoorverslag

CGVS p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat u enige vrees voor de autoriteiten kende. U hierop gewezen haalde aan dat de politie van een politiebureau u zochten maar dat dit niet de autoriteiten zijn, waardoor u niet in Islamabad bij uw familie werd gezocht. Echter de politie vormt een deel van de Pakistaanse autoriteiten en indien er daadwerkelijk een klacht tegen u zou bestaan waarvoor u gezocht zou worden, dan is het weinig zinnig als deze klacht niet voor heel Pakistan zou gelden. Ook later in Rabwah kende u geen enkel probleem met de autoriteiten hoewel u hier nog eens een half jaar bij directe familie verbleef. Deze vaststellingen wijzen er dan ook op dat er geen geloof kan gehecht worden in het bestaan van de aanklacht tegen u. Uit toegevoegde informatie blijkt overigens dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan. Ter ondersteuning van uw bewering gezocht te worden wegens prediking, legde u een kopie van een krantenartikel voor. Eerst beweerde u dat het hier om een originele krant zou gaan, maar toen u er op gewezen werd dat dan beide zijdes bedrukt zouden zijn, gaf u toe dat het om een kopie ging (gehoorverslag CGVS p. 4). Daar het hier enkel om een kopie gaat, dat aan allerhande knip- en plakwerk onderhevig kan zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit krantenartikel. Bovendien werd vastgesteld dat deze krant in Lahore verscheen, wat bevreemdend is daar u in Gurjanwala woonde. Uw verklaring dat deze krant in verschillende steden afdelingen heeft, is onvoldoende. Het wijst er enkel op dat nieuws uit Gujranwala eerder in de lokale editie van Gujranwala zou verschijnen en niet in die van Lahore. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit krantenartikel, temeer daar dit dient ter ondersteuning van een ongeloofwaardig asielaanvraag. Ten slotte dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw vluchtroute gezien hun clichématige inhoud niet wisten te overtuigen. U beweerde een vlucht over Abu Dhabi naar Brussel genomen te hebben. Daar u een vlucht vanuit een niet-Schengen land naar een Schengenland nam, was de kans op een uitgebreide identiteitscontrole zeer groot. Het is in dit licht dan ook volledig ongeloofwaardig dat u van het door u gebruikte paspoort niets kende, zelfs de kleur niet (gehoorverslag CGVS p. 5). Gezien de mogelijkheid op identiteitscontroles en de nefaste gevolgen als u betrapt zou worden met een vals paspoort aan een landsgrens, mag van u toch enige inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. Ook verklaarde u op geen enkele manier door uw smokkelaar voorbereid te zijn op deze identiteitscontroles. Ook dit is ongeloofwaardig. Daar uw smokkelaar met u meereisde zou hij indien u betrapt werd met een vals paspoort potentieel crimineel vervolgd kunnen worden wegens mensensmokkel. Uw beschrijving van uw vluchtroute wist dus niet te overtuigen. Er ontstaat dan ook de sterke indruk dat u op een ander moment en op een andere manier naar België reisde, mogelijks zelfs met uw eigen paspoort. Dat u hier geen duidelijkheid over wenst te verschaffen ondermijnt het geloof in de oprechtheid van uw verklaringen. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds hierboven werd aangegeven kan aan de authenticiteit van uw juridische documenten en krant getwijfeld worden. Het is immers niet voldoende om documenten neer te leggen. Deze dienen steeds gepaard te gaan met ondersteunende verklaringen, wat hier niet het geval was. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden, daar uw identiteit hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat het niet gemakkelijk is om verslag te doen van feiten die nog steeds bijzonder traumatiserend zijn. Hij stelt ook dat de communicatie met de tolk allesbehalve gemakkelijk verliep. Tot slot stelt hij dat het er hier niet om gaat of hij effectief gepredikt heeft maar wel dat er tegen hem een klacht werd geformuleerd om hem te treffen en te vervolgen en dat hij dit bewijst door deze klacht voor te leggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie van de ahmadi's in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich ook bewust is van de hachelijke situatie waarin de ahmadi's in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker neergelegde informatie dat de ahmadi's in Pakistan systematisch worden vervolgd. De hoedanigheid van ahmadi is op zich dus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag moet dan ook op individuele basis worden onderzocht en beoordeeld.

Op basis van verzoekers verklaringen is de Raad van mening dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Volgens verzoeker gaat het er hier om dat er tegen hem een klacht werd geformuleerd om hem te treffen en te vervolgen en bewijst hij dit door deze klacht voor te leggen.

De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers bewering dat er tegen hem een klacht werd geformuleerd. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat men verzoeker wilde treffen en vervolgen, aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij weinig of niet met zijn geloof bezig was. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de naam van de persoon die tegen hem een klacht zou hebben ingediend, bleek dat verschillende data op zijn juridische documenten duidelijk waren aangepast, dacht hij dat er tegen hem een *first information report* was ingediend terwijl het in werkelijkheid om een *direct complaint* ging, wist hij niet wat er verder met de klacht was gebeurd en kende hij de naam van zijn advocaat niet. Verzoeker betwist al deze vaststellingen niet.

Het feit dat verzoeker een klacht heeft voorgelegd bewijst niet onomstotelijk dat verzoeker werkelijk moet vrezen voor vervolging. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat vervalste documenten in Pakistan veelvuldig voorkomen.

Verzoekers betoog dat het niet gemakkelijk is om verslag te doen van feiten die nog steeds bijzonder traumatiserend zijn en dat de communicatie met de tolk allesbehalve gemakkelijk verliep, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker legt ter terechtzitting een bundel stukken neer zonder inventaris. Het betreft 3 stukken opgesteld in de Engelse taal waarvan het niet duidelijk is of het hier vertalingen betreft van één of van meerdere van de overige neergelegde stukken opgesteld in het Urdu. Zowel de stukken opgesteld in de Engelse taal als de overige stukken (5 bladzijden) zijn slechts fotokopieën waaraan, gelet op het manipuleerbare karakter ervan, geen bewijswaarde wordt gehecht. Ten overvloede kunnen documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg staat aangezien hij niet uit deze regio komt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER